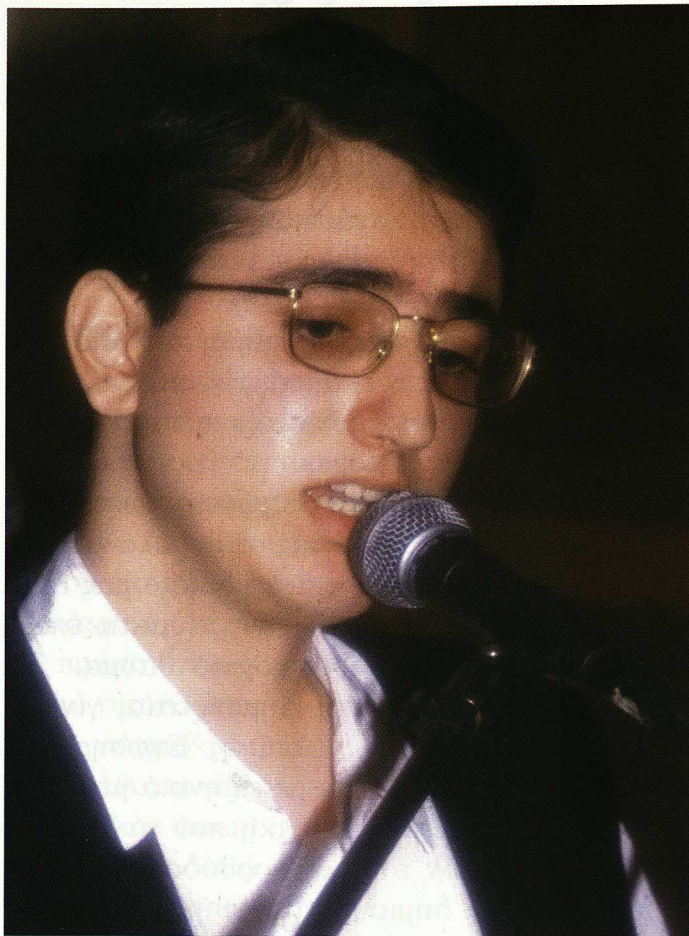

ΠΑΡΑΚΛΗΤΗ

Οί δυσκολίες, τά προβλήματα, οί δοκιμασίες και ό πόνος -σωματικός ή ψυχικός- είναι καθημερινά φαινόμενα στή ζωή τών ανθρώπων. Ή άδικία, ή φτώχεια, τό στέγνωμα τής αγάπης, ή μοναξιά, ή άσθένεια κι ό θάνατος κτυπούν άδιακρίτως όλες τίς πόρτες. Μία άσύμμετρη έναλλαγή χαράς και πόνου ή ζωή, ένας συνεχής άγώνας, μία πορεία πού δέν είναι πάντα ρόδινη. Τό καράβι τής ζωής δέν ταξιδεύει μόνο σέ νερά γαληνεμένα αλλά και σέ καταιγίδες και φουρτούνες. Ώστόσο δέν έχει σημασία μέ πόσα κύματα έχει νά παλέψει ό άνθρωπος και πόσες τρικυμίες θά συναντήσει, αλλά πόσο γενναίος είναι και πόσο γερά κρατά τό τιμόνι. Προπάντων ποιά έφόδια κουβαλά και ποιά είναι τά έρείσματά του. Τή δύναμη τής ψυχής αλλά και τό νόημα τής ζωής τά ανακαλύπτει κυρίως, όταν δοκιμάζεται μέσα στό καμίνι του πόνου. Άναστυνάσσει τότε τίς δυνάμεις του, άντλεί δύναμη από τόν Θεό, πού είναι ή πηγή τής δύναμης, κι από τήν αγάπη τών δικών του ανθρώπων και βαδίζει μπροστά. Ό δρόμος είναι μακρύς και δύσκολος και ευτυχείς όσοι έμαθαν ν'

Ό πόνος και ή υπέρβασή του

της κ. Άγλαίας Πισή, Φιλολόγου

άγωνίζονται χωρίς νά χάνουν τό κουράγιο τους και χωρίς νά παραιτούνται. Ευτυχείς όσοι έχουν δίπλα τους ανθρώπους νά τούς δώσουν τό χέρι νά στηριχτούν, πού βρίσκουν παρηγοριά στήν άγκάλη τής εκκλησίας και στή μυστηριακή ζωή, πού άκουμπούν τήν ψυχή τους στόν Θεό κι αφήνονται μέ άπόλυτη έμπιστοσύνη στό Χέρια πού βαστάζουν τά Σύμπαντα!

Αυτό τό όδοιπορικό του δύσκολου δρόμου τό ζούμε κι έμεις δίπλα στόν Στέλιο μας 28 χρόνια τώρα. Βήμα-βήμα πορευόμαστε μαζί του παρακολουθώντας τόν άγώνα του και θαυμάζοντας τή θέληση και τή δύναμη τής ψυχής του. Ή μυϊκή δυστροφία, από τήν όποία ύποφέρει, δέν κλόνησε ούτε στιγμή τήν πίστη του στόν Θεό, δέν έγινε ποτέ αίτια άμφισβήτησης τής αγάπης και τής δικαιοσύνης Του.

Ένα χαρισματικό και ταλαντούχο παιδί, μέ πολλές διακρίσεις στή μουσική, γεμάτο θέληση κι αισιοδοξία δέν είδε ποτέ τήν άσθένειά του ως κάτι πού αναχαιτίζει τήν πορεία προς τή γνώση, τή δημιουργία και τήν εξέλιξη. Ή θερμή πίστη στόν Θεό και ή ύπομονή του μάς διδάσκουν καθημερινά. Πώς νά αξιοποιούμε τίς δυνάμεις μας, πώς νά πλάθουμε τήν ψυχή μας μέ τή θεϊκή σμίλη τών δοκιμασιών, πώς νά δεχόμαστε ταπεινά τό σχέδιο του Θεού και νά υπερβαίνουμε τόν πόνο. Μάθαμε δίπλα του πώς άν τόν πόνο τόν κάνεις δοξολογία στόν Θεό και προσφορά στόν συνάνθρωπο γίνεται δύναμη κι εύλογία, γίνεται μέσο γιά σωτηρία Πώς, όσο παράξενο και ν' ακούγεται, μπορεί ό άνθρωπος και μέσα στόν πόνο νά είναι ευτυχισμένος, γιατί -για τόν πιστό- όπου ύπάρχει πόνος εκεί άνθίζει και τό λουλούδι τής ύπομονής, εκεί ύπάρχει ή συναίσθηση τής ανθρώπινης αδυναμίας κι ή άποδοχή του

θείου θελήματος. Έκει και θερμή προσευχή, εκεί χαρά και κοινωνία Θεού. Αυτό δέν είναι ή εύτυχία;

Στή δύσκολη έποχή μας μέ τήν οικονομική κρίση νά βυθίζει στήν ανέχεια και στήν έξαθλίωση άτομα και λαούς, μέ τήν κρίση αξιών, θεσμών και πολιτισμού νά δημιουργεί ναυάγια, χρειάζεται όσο ποτέ άλλοτε νά γαντζωθούμε στόν βράχο τής Πίστης και νά πιστέψουμε μέσα από τά βάθη τής ψυχής μας τό «οὐκ έάσει ύμās πειρασθήναι ύπερ ό δύνασθε», αλλά και τό τόσο παρήγορο «τοίς αγαπώσι τόν Θεόν πάντα συνεργει εις αγαθόν». Κι αν ή δοκιμασία κρατάει χρόνια, ως κάνουμε αγόγγυστα τό ταξίδι μέσα στόν ωκεανό του Θεού Έλέους. Άλλοτε μέ γαλήνη κι άλλοτε μέ φουρτούνα, άλλοτε δυνατοί κι άλλοτε αδύναμοι, άλλοτε όρθιοι κι άλλοτε πεσμένοι αλλά πάντα μέσα στήν Άγάπη του Θεού, πού μάς σηκώνει και μάς ξανασηκώνει τίς ώρες πού νιώθουμε πώς βουλιάζουμε.

Στήν πορεία διαπιστώνουμε πώς έχει ό πόνος και τήν άθέατη πλευρά του. Τήν έσωτερική διαδικασία ώρίμανσης τής ψυχής μέσα στόν πόνο. Έκείνα τά άνθη πού δίνει ή ψυχή όταν συνθλιβεί. Τήν καταβύθιση στόν έσωτερικό μας κόσμο, πού όσο επώδυνη και νά είναι, μάς κάνει νά ανακαλύψουμε εκείνα πού θά προσπερνούσαμε στή ζωή άνυποψίαστοι. Μάς κάνει ό πόνος, αν τόν δεχτούμε σωστά, ν' αρκούμαστε στά έλάχιστα. Νά είμαστε εύτυχισμένοι μέ όσα έχουμε και νά εύχαριστούμε τόν Θεό γι' αυτά.

Ό Στέλιος τό είπε μέ τόν δικό του τρόπο. «Κι αν ό κήπος μου πρέπει νά είναι ένα μόνο λουλούδι ανάμεσα σέ δυό πέτρες, Θεέ μου, κάνε ν' αγαπήσω αυτό τόν κήπο».

Λένε πώς ό πόνος κάνει καλύτερο τόν άνθρωπο. Τό σίγουρο είναι πώς ανακαλύπτει τόν έαυτό του και τούς άλλους, προπάντων τόν Θεό, πού πραγματικά δύσκολα τόν συναντά κανείς στήν άνεση και στήν εύτυχία. Και τότε ενώπιος ενώπιω αισθάνεται τή μηδαμινότητά του, αλλά και πλούσια παρηγοριά και δύναμη πού δέν είναι δική του.

Αντιλαμβάνεται πώς ό πόνος έχει σύνορα· σταματά εκεί πού αρχίζει ό άνθρωπος νά συνειδητοποιεί τή χωρίς σύνορα άγάπη του

Θεού!

Αυτό πού έσείς ονομάζετε «κρεβάτι του πόνου» είναι τόπος συνάντησης μέ τόν Θεό, είτε κάποτε ό Στέλιος σέ φίλους πού τόν επισκέφτηκαν.

Πραγματικά καμιά ύποψία για τόν ξένο πού μπαίνει ότι αυτό είναι δωμάτιο πόνου. Μπαίνοντας λές κι εξαφανίζονται τά ιατρικά μηχανήματα και τό νοσοκομειακό κρεβάτι, και βλέπεις ένα Στέλιο χαρούμενο, τόσο έντυπωσιακά ζωντανό πίσω από τήν άκινησία του, νά σέ περιμένει για συζήτηση, για μία περιδιάβαση στόν κόσμο τής ψυχής ή για ένα μουσικό ταξίδι. Έχουμε τήν αίσθηση πώς ή πάλι πού δίνει καθημερινά, δέν είναι μόνο για νά κρατηθεί στή ζωή. Αυτό τό έχει αναθέσει στόν Θεό. Είναι πάλι για δημιουργία και προσφορά στόν συνάνθρωπο. Μέσα από τόν αναπνευστήρα του περισσεύει αναπνοή, για νά τή μοιραστεί μέ όλο τόν κόσμο!

Κι έμεις λέμε μαζί μέ τόν ψαλμοδό: «έπλάτυνας τά διαβήματά μου... οὐκ ήσθένησαν τά ίχνη μου». Κύριε, δόξα Σοι!

